

NORWEGIAN THEOL. LUTHER-SEMINARY. 3

No. 43.

1ste December 1839.

15de Marg.

Mormors Træ.

(Fortjættelse.)

Den sterke Solvarme og det pludselige Omflag i Veiret bragte Sneen hoiere oppe mellem Bjergene til at smelte. Ad hundrede smaa Veie sogte den ud i Bækken, som blev saa tjæf og kaad, at den stormede frem over Klippeblokke, som den ellers pleiede pent at gaa udenom, og rev med sig alt, hvad der kunde rives løs og fores bort, indtil den skummende og aandelos styrte ud i Floden. Denne, der havde modtaget flere saadanne Tillob, spulmede og steg, saa d. t. sedvanlige Leie blev den for trangt, og den styllede vild og brusende ud over Dalens Marker og Enge.

Senad Morgenstunden vaagnede Margrethe ved en underlig Stoi. Det sukede i det gamle Hus, og det var, som om Volger slog imod Væggene. Hun

for op og hen til Vinduet. Morke Uveirskstyr jog hen over Himlen, af og til slog store, tunge Regndraaber mod Ruderne, og hvad var dog det? Hun gøs tilbage; saavidt hun i Halsmorket kunde se, var alt dækket af en urolig, ghygende Vandflade. Med skjælvende Hænder klædte hun sig paa og aabnede Doren; men i det samme styllede en Vandstrom ind over Gulvet. Hun lukkede hastig til igjen; men jo lysere det blev, des indeligere saa hun, hvorledes Vandet pibled ind overalt gjennem Kevner og Uætheder i de gamle Mure. Stedse hoiere steg ogsaa Volgerne derude; stedse sterkere rystede de Huset, thi Blæsten pistede dem fremad, saa de rev Buske og Smaatrær op med Rod og hvirvlede dem afsted. Margretes Angst steg; hun saa Væggene valle, de kunde styrte ind og knuse hende; hvor var der Hjælp og Tilflugt for hende, den

spøge, ensomme Kvinde? „O Gud i Himlen, hjælp mig, vær barmhjertig, sig mig, hvad jeg skal gjøre!“ udraabte hun i sin Nød.

I det samme skiltes Skyrne et Dieblit ad, og den opgaende Sol kastede en enkelt Lysstraale hen over „Mormors Træ“, hvis Grene svaiede for Vinden og dryssede sine hvide Blomster i Tusendvis ned paa Vandet. Margrethe fik en Indskydelse; i Hast hyllede hun sig ind i et Par udnæ Shawler, rev Døren op og styrtede ud. Vandet naaede hende nu op over Knærne, og hun kunde kun med Noie kjæmpe sig frem. Ved Foden af „Mormors Træ“ standsede hun og saa sig om. Nu skyllede Vandet frit ind gennem den aabne Dør, og hun saa tydelig, hvorledes hele Huset vaklede. Hendes Yndlingsdyr, to smukke hvide Duer, sloi angstelige og urolige omkring og satte sig tilsidst paa Tagryggen. Margrethe folte Vandet stige; hun skyndte sig at klatre op i Træet; men medens hun satte sig tilrette paa sin gamle Plads, horte hun et voldsomt Brag. Hun vendte Hovedet og saa med Rædsel sit Hjem styrte sammen, Taget revs af og fortes bort af Volgerne, og de mørke, brusende Vand blev ved at stige.

Hele Dagen tilbragte Margrethe i Træet. Hun var gjenemblødt og ryfede af Kulde, saa hun undertiden var nær ved at slippe Taget og synke ned i den Strom, der havde odelagt hendes Hjem, og som sikkert vilde opsluge hende, hvis hun gav sig i dens Vold. Alle-rede sank Solen bag Bjergene, og det syntes, som om Gud havde skult sig saa langt borte i den mørke, styfulde Himmel, at Margrethes angstfulde Bøn-

ner ikke kunde naa ham. Forgjæves speidede hun efter Hjælp; hele Dalen over var kun gygende, brusende Volger, og hun vidste, at saalænge Overbo-melsen var saa voldsom, kunde ingen mennesselig Magt bringe hende Frelse. Derfor satte hun al sin Lid til Gud, hun ophørte ikke et Dieblit med at lægge sin Sag i hans Haand, og da Natten nærmede sig, saa hun, hvorledes Vandet, som næsten havde naaet hende, skjønt hun var krogen saa høit op som mulig, ganske langsomt begyndte at synke. Mange Gange havde Træet vaklet, og hun havde frygtet for, at det skulde rives om og føres bort, saaledes som hun havde set flere store Trær og Busse, der var rykkede op med Rod, hviroles forbi midt ude i Floden; men den korte, sterke Stamme og de kraftige Rodder holdt Stand. Nu var Kræfterne imidlertid nær ved at svigte hende; Margrethe løste sit ene Shawl af og bandt sig med det fast til den sterke Gren, som stottede hende; det svimlede for hende, og hun folte sig hjertesyg af Kulde og Sult; hun havde jo intet kunnet faa at spise, siden hun om Morgen-tidlig drak en Kop Mælk, der just var ved Haanden. Saa blev det ganske mørkt omkring hende, hun klyn-gede sig krampagtig til Grenen, men saa og horte intet mere. (Sluttes.)

Bedstemoderens egen Bige.

Bedstemoder er i Kirke, og lille Marie benytter Anledningen til selv at spille Bedstemoder. Hun har taget hendes Briller og Kappe paa, holder paa med hendes Strikkestrømpe og søger at se rigtig bedstemoderlig ud. Bære nu ikke Bedstemoder kommer og over-rasser hende i hele dette Untræk!

Bedstemoderens egen Pige.

Hertug og Gjedehyrde.

Bed en Missionsfest i Basel fortalte en af Talerne blandt andet om en engelsk Hertug, som aarlig gav 20,000 Kroner til Missionen, og han sluttede sin Tale med de Ord: „Saalænge der gives saadanne Hertuger, har det ingen Nød med Missionsgjæringen.“ Nu reiste den for ikke længe siden afdøde Ph. Paulus, der den Gang var Forstander for Opdragelsesanstalten Salon ved Ludovigsburg, sig og sagde, at han havde ogsaa en Historie at fortælle. Der var en Dag kommen en Mand af et ringe, næsten fattigt udbortes til hans Broder, Missionskassereeren i Kornthal, og havde sagt, at han vilde give et Bidrag til Missionen; derpaa havde han optalt 100 Kroner paa Bordet. Kassereeren havde spurgt, fra hvilken Forening dette Bidrag kom; dertil havde Manden svaret, at det var ikke fra nogen Forening, men fra ham selv. „Ja, hvem er han da?“ „Gjedehyrden fra Waldheim“, var Svaret; de 100 Kroner var hans Arvsklon, og da han nok kunde affe dem, havde han villet give dem til Missionen. — Presten Paulus sluttede Historien med de Ord: „Saalænge der endnu gives saadanne Gjedehyrder, har Missionen ingen Nød!“

Gaade.

Mit første er et Tal, og det er og det andet,
 Det tredje er et Raab, af Skræk og Smerte blandet;
 Det hele var en Stad, verpnt i Østerlandet.

Vi aabner andres Hjertes, naar vi aabner vore egne.

Øvitteringer.

Til det nye Skolelærer-Seminar i Sioux Falls.

Bed Past. R. F. Wisnes, Lønde: Indsamling: Bed Anna Blom 1.08, Elai Blom 0.90, Martinus Haugstad 0.56, Marie Wisnes 2.03, George Herom 0.60, Simon Olson 0.23, Oscar Ehingstad 1.33, Johnny Herom 0.70, Rits Gittsen 1.05, Marie Løvdal 0.80, Adolph Wille 2.32, Marie Sundel 1.54, Ole Kvint 1.05, Marie Smerud 0.75, Alce Jakobsen 3.79, Ida Bye 0.53, Silba Ortmaier 1.32, Tette Flatto 0.56, Bergine Steenrodden 1.10, Emilie Løvdal 0.53, Marie Hattestad 0.10, Charlotte Wisnes 1.25, Anne Smerud 0.80, Clara Wigtli 1.60, Ole Heglie 0.40, Svært Monson 0.55, Emma Heglie 0.76, Lilla Heglie 1.00, Torvald He 0.76, Julius Heglie 0.34, Henry Nybye 0.42. Lifs. \$29.74. Heraf er af mig koteret i „K. T.“ Nr. 31 for \$23.11, indbetalt til Prof. A. Riffelsen ved Indvielsen af luth. theol. Seminar i Parker af Past. Wisnes \$5.11, og nu vitteres af Underegnede for \$1.52. Lifs. \$29.74.

Bed Past. Johs. Halvorsen, Indsamling ved Børn i Østre Lake Johanna Ngh.: R. E. Almsted 1.25, Rits Gundersen 0.95, Bernhard Lørrison 0.90, Aalaa Braaflon 1.20, Lovisa Hansen 2.16, Elsie Thorsten 1.75, samlet i Østre Norway Lake: Johan Henjum 1.10, Otto P. Regaard 1.00, George E. Regaard 0.50, Edward C. Regaard 0.41. Lifs. \$11.22.

Bed Past. Chr. Pedersen af Claus D. Gaustad (1 Lønde) \$1.05.

Bed Past. E. B. Jensen fra Blad Hammer Lønde: Indsamling i \$7.95 (Gjert Stajem 1.29, Carl Holje 2.72, Christen Dnsgaard 1.94, Peter Dnstad 2.00); Riceford Lønde: Indsamling \$7.05 (Dine Haarstad 1.80, Stella Jensen 1.90, Lucas Larsen 2.82, R. N. 0.53). Lifs. 15.00. Sum: \$85.80.

Decorah, Iowa, 1ste November 1889.

G. D. Rustad.

Entered at the post office at Decorah, Ia., as second-class matter.

Den norske Synodes Bogtrykkeri, Decorah, Iowa.